

## ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤῶΝ ΡΙΠΙΔΙΩΝ

τρόπον ἐκεῖ ὁ μαθητὴς διὰ τὴν ἐδηγηθῆναι ὁ καθηγητὴς καὶ τὴν θέσιν τὸν πρὸς τὰ βαθμῶν!! Καὶ ἄνευ τύψεως ὅλ' αὐτὰ οὐδεμιᾶς, ἄνευ συναίσθησεως τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ἀτιμίας, ἀπὸ τῶν μικρῶν μέχρι τῶν μεγάλων, τόσον, ὥστε τὰ ὑποβάλλωσι παταγῶδεις παραιτήσεις οἱ ἐξετάζοντες καθηγηταὶ ἢ ἑσφοροεῖς τὴν ἐλαχίστην καὶ εὐλαβεστέραν περὶ ἐλαστικότητος παρατήρησιν καὶ τὴν ἔχετε καὶ ἓνα κ. Β. τὸν τιμιώτερον καὶ ἠθικώτερον ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς, τὴν σας κάμνη θεωρίας διὰ τὴν τοὺς δίκαιολογήσῃ! . . .

Φέτος, καθὼς λέγεται γενικῶς καὶ δὲν ἔχω λόγον τὴν μὴ το πιστεῦσω, εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων ἔγειναν αἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις αὐστηραὶ καὶ ἄνευ ἀδικίας· ὅτι δὲ οὕτω διεξήχθησαν καὶ εἰς τὴν τῶν Δοκίμων, ἐγγυᾶται ἢ παρούσα τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου, ὡς προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἄλλ' αἱ σπάνια ἐξαίρεσεις δὲν ἀποτελοῦν κανόνα, εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι οἱ ἄλλοι ἐν ἄλλοις κλάδοις καὶ ἐν ἄλλοις χρόνοις διαγωνισμοὶ ἔγειναν καὶ γίνονται ὅπως περιγράφονται ἀνωτέρω. Τὸ κακὸν εἶνε βαθύ, ριζικόν, ἐγκείμενον εἰς αὐτὴν μας τὴν φύσιν καὶ τὴν ἀνατροφήν, σύμπτωσις δὲ ἀξιοπεριέργος θὰ εἶνε, ὅπως παραδείχματος χάριν φέτος, τὴν γίνοντι διαγωνισμοὶ διαφορτικοὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα τὰ γινόμενα καὶ συνειθιζόμενα παρ' ἡμῖν. Ὅταν τὰ κακὰ διορθωθῶσι καὶ μετὰ τὸν καιρὸν γίνωμεν καὶ ἡμεῖς σχετικῶς εὐσυνειδήτοι—ἀν θὰ γίνωμεν ποτέ, ὅπως πηγαίνωμεν!—τότε θὰ γίνονται καὶ τίμιοι διαγωνισμοί, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ ἀδικίαι θὰ εἶνε ἐξαίρεσεις. Ἔως τότε πρέπει νὰ ὑπομένωμεν καὶ νὰ προφυλαττώμεθα, νὰ προφυλαττώμεν δὲ καὶ τοὺς ἱδικούς μας ὅταν ἔχουν τὰς ἰδέας μας, διότι δὲν ὑπάρχει, νομίζω, σκληρότερα ἀπάτη καὶ οἰκτροτέρα κωμωδία ἀπὸ ἓνα διαγωνισμόν, διὰ τὸν μὴ θέλοντα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κωμωδίαν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Ἡ κωμωδία τῶν Ἐξετάσεων, περὶ τῆς ὁποίας σὰς ἔγραφα πρὸ τίνος, εἶνε ἀθῶα παραβαλλομένη πρὸς αὐτήν. Εἰς τὰς Ἐξετάσεις πρόκειται περὶ ἐπιδείξεως τοῦ διδασκάλου, περὶ ἐνδὸς βαθμοῦ, διακρίσεως ἀνιδνίου, ἢ τὸ πολὺ περὶ ἀπολύσεως ἢ προβιβαζόμενος ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν ἐνδὸς ἀνιάνου, χωρὶς οὐσιωδῶς νὰ ζημιωθῇ καὶ ὁ ἱκανός, ἐπίσης τέλος πάντων προβιβαζόμενος. Ἄλλ' εἰς τὸν διαγωνισμόν τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολὺ. Εἶνε ὠρισμένοι αἱ θέσεις, πρόκειται δὲ νὰ προτιμηθῶσι καὶ νὰ εἰσέλθουν εἰς μέλλον ὄλιγοι, νὰ αποκλεισθῶσι δὲ καὶ νὰ ζητήσων ἄλλο ἐπάγγελμα πολλοί. Ἡ συνειδήσις εἰς τὸν σκληρὸν τοῦτον ἀγῶνα δὲν ἱκανοποιεῖται ἢ ὅταν ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ἀξία ἀποτελῇ, ὡς ἔλεγον, τὸν μόνον λόγον τῆς προτιμησεως, ἐπὶ τοιαύτης δὲ τίνος ἠθικῆς ἀρχῆς στηρίζεται ὁ ἐλεύθερος θεσμὸς τῶν διαγωνισμῶν. Ἄλλ' εἶνε διὰ τοῦτο ἀλγεινόςτατος ὁ ἐξερθεῖσμός καὶ πικρὰ ἢ ἀγανάκτησις, ἢ ὁποία καταλαμβάνει πάντα ἔχοντα κάποιον ἠθικὸν συναίσθημα, ὅταν ἀποκαλύπτῃ ὅτι ἡ πανουργία καὶ ἡ συναλλαχθῆ ἀντικαθιστᾷ τὴν ἱκανότητα, μεθ' ὅλην τὴν ἐπίφασιν τὴν ἀπατηλὴν τῆς χρηστότητος, τῆς νομιμότητος, ὑπὸ τὴν ὁποίαν παίζεται παρ' ἡμῖν ἡ κωμωδία, ἢ τῆς ἐπιγράφεται Διαγωνισμός.

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

Παράδοσις ἱστορικὴ, παραδεκτὴ γενομένη ἴσως διὰ τὸ ἀνυπόστατον αὐτῆς, ἀποδίδει τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ῥιπιδίου εἰς τὴν κόμησσαν Κορισάνδην Ἀνδουίνου, περιφρημον διὰ τὴν καλλονὴν τῆς ἐπὶ Ἐρρίκου Δ' τῆς Γαλλίας, ἐνῶ τὸ ῥιπιδιον εἶνε πολὺ ἀρχαιότερον.

Τῶν θερμῶν κλιμάτων οἱ κάτοικοι ὑπῆρξαν οἱ κατὰ πρῶτον μεταχειρισθέντες τὰ ῥιπιδία, ὅπως ἀερίζωσιν ἢ ἀερίζονται. Διέφερον δὲ μόνον κατὰ τι τῶν σημερινῶν, τὰ ῥιπιδία τῶν χρόνων ἐκείνων. Οἱ Αἰγύπτιοι π. χ. μετεχειρίζοντο τὸ ῥιπιδιον, ὡς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῶν ἐν Θήβαις τάφων, ὅπου οἱ βασιλεῖς παρίστανται, ἔχοντες κύκλῳ τῶν δούλους φέροντας ῥιπιδία, τὸ δὲ σχῆμα αὐτῶν ἦτο ἡμικυκλικὸν ἔχον λαβὴν ἐν τῷ κέντρῳ (Εἰκ. 2. Σχ. 1). Τὸ αὐτὸ σχῆμα ἔχει καὶ τὸ ῥιπιδιον τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Περσῶν, τῶν Ἀράβων, ἐν χρήσει εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ὅπως προφυλάττη τὰς προσφοράς, ἐκ τῶν προσβολῶν τῶν ἐντόμων καὶ τοῦ κονιορτοῦ. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα τοῦ κισσοῦ καὶ τῆς ἀμπέλου τὰ φύλλα τὰ περιτυλίσσοντα τοὺς θύρσους τῶν μαινάδων καὶ τῶν ἱερέων τοῦ Βάκχου, ἐχρησίμευον ὄχι μόνον ὡς σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ὅπως σκιαζῶσι καὶ δροσίζωσι τοὺς φέροντας. Τὸ ῥιπιδιον ἦτο γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ χρῆσις αὐτοῦ εἰσῆλθη ἐκ τῆς Κίνας. Εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου πᾶσα χρῆσιμος ἐφεύρεσις ἀναφέρεται συνήθως ὡς παράδοσις, διηγούνται ὅτι θυγάτηρ ἰσχυροῦ μανδραρίνου Κον-Σι ὀνομαζομένη, ἀναγκασθεῖσα ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος ν' ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα τῆς, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν φανῶν, καὶ θέλουσα νὰ δροσίσῃ τὸ πρόσωπόν τῆς ὅπερ ὁ νόμος τὴν ἰνάγκαζε νὰ κρατῇ κεκρυμμένην, ἐκίνησε τὴν προσωπίδα τῆς τόσον ταχέως καὶ τόσον πλησίον τοῦ προσώπου τῆς, ὥστε οἱ περιεστῶτες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι τὴν φυσιογνωμίαν τῆς. Ὅλοι αἱ Κινέζαι, αἱ ἔχουσαι προσωπίδας, ἐμμήθησαν τὸ παράδειγμά τῆς καὶ τὸ ῥιπιδιον ἐφευρέθη. Καὶ ὅμως οἱ ἱστοριογράφοι τῆς χώρας ἐκείνης ἀναφέρουσι τὴν χρῆσιν τοῦ ῥιπιδίου εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Βου-Βάγκ, συγχρόνου τοῦ Ῥαμασῆ Β', ὅστις ἐβασίλευεν εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα π. Χ. Ἄλλως δὲ τὸ Τσέου-Λι γράφει χίλια ἔτη π. Χ. ἀναφέρει περὶ ῥιπιδίου. Τὰ κινεζικὰ ῥιπιδία κατασκευάζοντο ἐκ φύλλων φοίνικος, ἐκ καλάμου, μετὰξίς, ἢ δὲ λαβὴν διέφερον ἀναλόγως τοῦ προσώπου τοῦ φέροντος αὐτὸ (Εἰκ. 2, σχ. 2) Εἰς τὰς Ἰνδίας τὰ πρῶτα ῥιπιδία κατὰ μίμησιν ἐκείνων, δὲν ἦσαν εἰμῆ φύλλα φοίνικος στολισμένα διακροσοτρόπως διὰ

κεντημάτων, πτερῶν χρωματιστῶν κτλ. εἰς ἃ προσήρμοζον πλαγίως λάβην (Εἰκ. 2, σελ. 3).

Ἐν Ἀσίᾳ ἄλλως πάλιν εἶχον τὰ τοῦ ριπιδίου. Ἐκεῖ κατασκευάζοντο ἐκ πτερῶν ταῶν (Εἰκ. 2, σελ. 4). Τὰ ριπιδία ταῦτα ἐχρησίμευσαν βεβαίως ὡς ὑπόδειγμα εἰς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες κατασκευάζον τὰ ριπιδία τῶν ἐκ φύλλων πλατάνου καὶ κλάδων μύρτου. Τὸ σχῆμά των δὲ εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ πᾶνκα τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς, εἶδος μεγάλου ριπιδίου, ἐξηρηθμένου ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῆς οἰκίας, ὅπερ ὑπηρετῆς κινεῖ διὰ σχοινοῦ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Αἱ Ῥωμαῖαι ματρῶναι παρεδέχθησαν ταχέως ριπιδία δύο εἰδῶν. Ἄλλα ἐκ πτερῶν στρουθοκαμήλων ἢ ταῶν (flabella) καὶ ἄλλα ἐξ ὑράσματος τενωμένου ἐπὶ σκνίδος λεπτῆς (tabella). Δέσποινα Ῥωμαῖα οὐδέποτε ἐξήρχετο ἄνευ δούλης καλουμένης flabellifera, ἧς ἡ μόνη ἐργασία ἦτο νὰ κινῆ τὸ ριπιδίον περὶ τῆς δεσποίνης τῆς (Εἰκ. 1). Ἡ ἐφευρέσις τοῦ συγγρόνου ριπιδίου, τοῦ διπλωμένου, τοῦ πολυπτύχου, εἶναι πολὺ μεταγενεστέρα. Ἐν Κίνᾳ μάλιστα ἀναφέρεται μόνον κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα μ. Χ. καὶ μάλιστα ὡς ξένη ἐφευρέσις, ὥστε δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι εἰς ἄλλην χώραν ἦτο κατὰ πρῶτον ἐν χρήσει, εἰς Ἰαπωνίαν ἴσως.

Δὲν γνωρίζομεν ἂν αἱ γυναῖκες μετεχειρίζοντο τὸ ριπιδίον ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τὸ 476 μέχρι τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνος· οἱ συγγραφεῖς οὐδὲν ἀναφέρουσι περὶ τούτου. Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι ἦτο ἐν χρήσει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου οἱ διάκονοι ἐκίνουν ριπιδία περὶ τὸν βωμὸν ἵνα ἀποδιώκουν τὰς μυῖας κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας. Κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα ἤρξατο ἡ χρῆσις νέου σχήματος ριπιδίου ὁμοιάζοντος πρὸς μικρὰν σημαίαν (Εἰκ. 2, σελ. 5). Κατὰ τὸν δέκατον τρίτον μετὰ τὰς σταυροφορίας, εἰσῆλθη ὀριστικῶς τὸ ριπιδίον εἰς Εὐρώπην ὡς στολισμὸς τῶν γυναικῶν. Αἱ θερμαὶ χώραι, ὡς ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Ἰταλία, τὰ παρεδέχθησαν ἀμέσως. Ἐν Γαλλίᾳ ὅμως ἀναφαίνεται μόνον κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, ὅτε Ἰταλοὶ κομμωταὶ ἐλθόντες μετὰ τῆς Λαίκα-

τερίνης τῶν Μεδίκων, ἐγενέκυσαν τὴν χρῆσιν τοῦ ριπιδίου εἰς τὴν αὐλήν τῆς Γαλλίας. Μετεχειρίσθησαν τότε τὸ πολυπτύχον ριπιδίον τῶν ἡμερῶν μας (Εἰκ. 2, σελ. 6). Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ ΙΕ' τὸ ριπιδίον κατέστη τὸ ἀναπόφευκτον συμπλήρωμα πάσης κομψῆς γυναικείας στολῆς. Ἡ τιμὴ του ἐκυμαίνεται τότε ἀπὸ 15 δηναρίων μέχρι 300 φράγκων. Τὰ ὠραιότερα ζωγραφήματα, ὁ καλλίτερος χάρτης τῆς Κίνας, τὸ λεπτότερον ὑφασμα τῆς Φλωρεντίας, πολυτίμοι λίθοι, ἀδάμαντες ἐχρησίμευον πρὸς στολισμὸν καὶ αὐξήσιν τῆς τιμῆς τῶν ριπιδίων. Καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπάρχουσι συλλογαὶς ριπιδίων, ζητούμενες ἀπλήστως ριπιδία τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος, ζωγραφηθέντα ὑπὸ τοῦ Boucher, τοῦ Le Brun καὶ τῶν μαθητῶν του. Ἐπὶ Λου-

δοβίκου ΙΣ' ὑπῆρχον ἐν Παρισίοις περὶ τοὺς 130 κατασκευαστὰ ριπιδίων, πρώτης τάξεως. Ὁ ἀριθμὸς ἐμφαίνει τὴν σημασίαν τῆς βιομηχανίας ταύτης. Αἱ ῥάβδοι τῶν ριπιδίων ἦσαν τότε ὄχι περισσότεραι τῶν 12 ἢ 14. Μετὰ ταῦτα ἀνεφάνη τὸ ἐκ γάλης ριπιδίον, μικρὸν καὶ στολισμένον διὰ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν στιγματίων. Τὴν σήμερον τὸ ριπιδίον ἔχον 18—20 ῥάβδους σύγκειται ἐκ δύο διαφορετικῶν μερῶν, ἅτινα δὲν κατασκευάζει ὁ αὐτὸς τεχνίτης. Τὰ μέρη ταῦτα εἶναι ὁ σκελετὸς καὶ τὸ φύλλον τοῦ ριπιδίου. Δὲν φαντάζεται δὲ κανεὶς διὰ πόσων



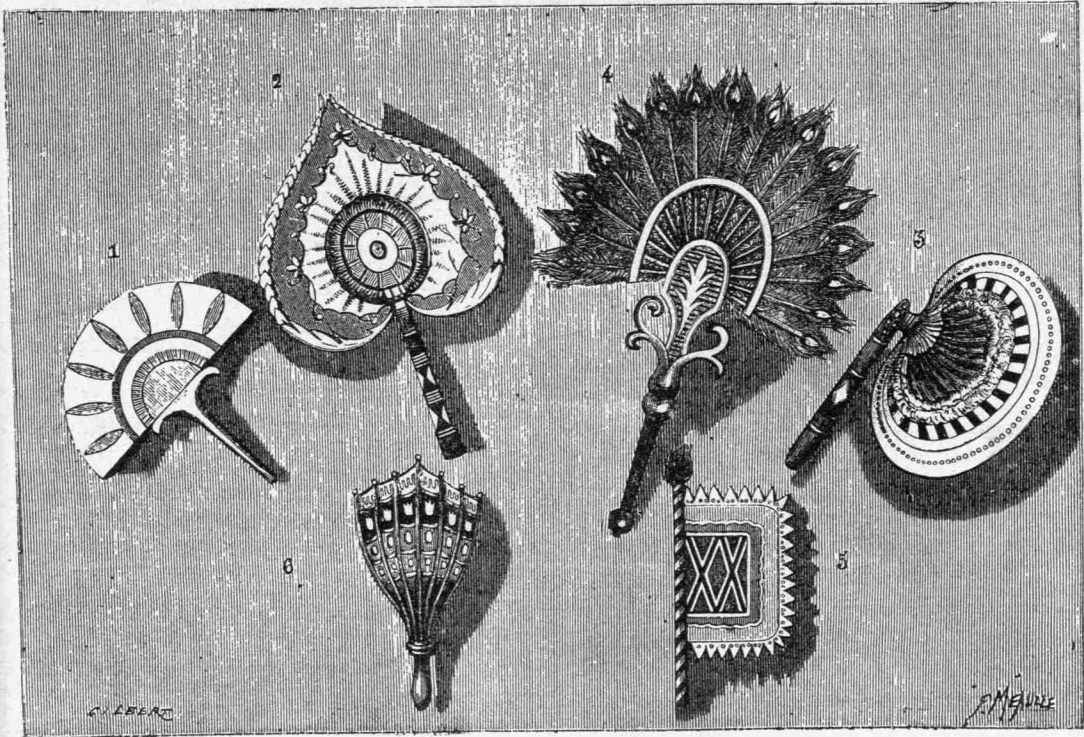
Εἰκ. 1 — Ῥωμαῖα δούλη κινεῖσα ριπιδίον, κατὰ τὴν εἰκόνα ἀρχαίου ἀγγείου

χειρῶν διέρχεται μέχρις οὗ φθάσῃ εἰς τὸν τελευταῖον τεχνίτην. Ὁ σκελετὸς σύγκειται ἐκ τῶν λεπτῶν ῥάβδων αἵτινες σχηματίζουν τὸ κάτω μέρος τοῦ ριπιδίου καὶ τῶν κυρίως ῥάβδων, αἵτινες προστατεύουσι τὸ ριπιδίον ὅταν εἶναι κλειστόν. Αἱ ῥάβδοι αὗται ἐξ ὀστοῦ, κέρατος ἢ ξύλου, κόπτονται κατὰ πρῶτον διὰ πρίονος ὑπὸ ἰδιαιτέρου ἐργάτου, οὗτος τὰς παραδίδει εἰς ἄλλον ἐργάτην ὅστις ταῖς δίδει τὸ ὠρισμένον σχῆμα διὰ τῆς ρίνης. Αἱ δύο αὗται ἐργασίαι γίνονται διὰ μηχανῆς ἢ διὰ τῆς χειρὸς. Ὁ σκελετὸς μεταβαίνει μετὰ ταῦτα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ χαράκτου, τοῦ γλύπτου, τῶν διαφόρων τέλους τεχνιτῶν, καὶ μετέπειτα ἀποστέλλεται εἰς τὸν κατασκευαστὴν τῶν ριπιδίων. Οὗτος θέτει κατὰ πρῶτον βελόνην με-

τάλλου ἥτις διέρχεται τὴν ρίζαν ὄλων τῶν ῥάβδων καὶ συγκρατεῖ αὐτάς. Τὸ φύλλον ἀπλοῦν ἢ διπλοῦν γίνεται ἐκ λεπτοτάτου δέρματος, ὑφάσματος μεταξωτοῦ, γάζης, τριχάπτου, χάρτου κλπ. Εἰς τὰ χάρτινα προσθέτουσιν ἔσωθεν δέρμα λεπτότατον. Μετὰ ταῦτα τὸ φύλλον στολιζέται διὰ χρωμολιθογραφίας ἢ χρωματίζεται ἀφ' οὗ πρῶτον λιθογραφηθῆ, ἢ τέλος ζωγραφίζε-ται ὑπὸ εἰδικοῦ ἐργάτου. Ἡ τέχνη αὕτη μεγά-λως ἀνεπτύχθη ἐσχάτως ἐν Γαλλίᾳ καὶ τοῦτο διότι διδάσκεται εἰς πολλὰ σχολεῖα κορασίων. Τὸ φύλλον διὰ νὰ διπλωθῆ τίθεται ἐντὸς τύπου

σάνους κλπ. Καὶ τότε μόνον τὸ ριπίδιον εἶναι ἕτοιμον πρὸς πώλησιν.

Ἡ κατασκευὴ τῶν ριπιδίων περιορίζεται τῶρα εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν καὶ τὰς Ἰνδίας. Ἡ κατασκευὴ τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ ἤρχισε μόνον πρὸ 60 ἢ 70 ἐτῶν. Εἶναι δὲ γνωστὸν μετὰ πόσης τέχνης καὶ χάρι-τος μεταχειρίζονται τὸ ἄθυρμα τοῦτο αἱ γυναῖκες τῆς Ἀνδαλουσίας. Ἐν Κίνᾳ κατασκευάζονται καὶ πωλοῦνται ριπίδια πανταχοῦ. Εἶναι δὲ τὸ ριπίδιον, μέρος ἀναπόρευκτον τῆς ἐθνικῆς στο-λῆς τῶν Κινέζων. Ἐκαστος εὐγενῆς κρατεῖ ἀνά



Εἰκ. 2 Σχ. 1. ῥιπίδιον αἰγυπτιακόν — 2. Κινεζικόν — 3. Ἰνδικόν — 4. Ἀσιατικόν — 5. Τοῦ ΙΔ' αἰῶνος γαλλικόν — 6. Πτυχωτὸν ἐπὶ Ἑρρίκου Γ'.

ἐκ γονδροῦ χάρτου καὶ πιέζεται· ἡ ἐργασία δὲ αὕτη ἀπαιτεῖ ἀρκετὸν χρόνον καὶ κόπον. Μετὰ ταῦτα ἐργάτις ἀλείφει μὲ κόλλαν τὰ λεπτὰ ἄκρα τῶν ῥάβδων, ἀνοίγει δι' ἐργαλείου τὰς πτυχάς, εἰσάγει ἐντὸς αὐτῶν τὰ ἄκρα ταῦτα καὶ τὰς κλείει πάλιν. Ἔρχεται μετὰ ταῦτα ὁ γύρος τοῦ ριπιδίου, δηλαδὴ στενὴ λωρὶς χάρτου ἢ ὑφάσμα-τος κολλημένη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ φύλλου. Τὰ κοινὰ ριπίδια δὲν ἔχουν κανὲν στόλισμα, ἀλλὰ διὰ τὰ μεγάλης ἀξίας ριπίδια προστίθεται χρύ-σωμα. Ἡ ἐργασία τοῦ ριπιδίου δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Ὁ ποικιλιτῆς ἐργάτης τὸ λαμβάνει καὶ πάλιν, συμπληροῖ τὸν στολισμὸν τῆς βάσεως, τοῦ φύλλου, τῶν ῥάβδων καὶ τὸ παραδίδει εἰς ἄλλην ἐργάτιδα, ὅπως προσέση κροσσούς ἢ θυ-

χεῖρας τὸ ριπίδιόν του εἰς τὰς ἐπισκέψεις, ἢ δὲ συνῆθεια τοῦ γράφειν ἐπὶ τοῦ ριπιδίου ἐγενικεύθη ἐν τῷ Οὐρανίῳ κράτει. Ἐν Ἰαπωνίᾳ ὡσαύτως μεταχειρίζονται τὸ ριπίδιον ἄνδρες καὶ γυναῖ-κες· τὸ βλέπει τις εἰς τὰς χεῖρας τοῦ στρατιώ-του ὡς καὶ εἰς τὰς τοῦ κλογοῦρου. Εἰς πολλὰ δὲ μέρη οἱ μεγαστᾶνες διδούσιν ἐλεημοσύνην εἰς τὸν ἐπαίτην θέτοντες τὸ νόμισμα ἐπὶ τοῦ ριπιδίου του, χαιρετισμοὶ δὲ ἀνταλλάσσονται· διὰ τοῦ ρι-πιδίου ὅπως ἐν Εὐρώπῃ διὰ τοῦ πύλου.

Ἐκτὸς τῶν μεγάλων τούτων κέντρων κατα-σκευῆς ριπιδίων, κατασκευάζονται ἐν μέρει καὶ εἰς τὰς ἄλλας χώρας. Τὸ Βέλγιον ἔχει τὰ ἐκ τρι-χάπτου ριπίδιά του, ἢ Ἰταλία τὰ ψάθινά της. Ἡ Τύνις καὶ τὸ Μαρόκκον τὰ ἐν σχήματι ση-

μαίας ριπίδια, πλεκτά ἢ ἐξ ἐριούχου κεντημένου διὰ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου. Ἄλλ' ἐν γένει ἡ Γαλλία ἔχει τὴν πρώτην θέσιν διὰ τὰ μεγάλης ἀξίας ριπίδια, ἡ δὲ Κίνα διὰ τὰ εὐθνήα.

[La Nature]

N. Z.

## ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ἙΛΛΑΔΟΣ<sup>1</sup>

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

### Ἄ χορὸς τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη.

Ἦτο μυστήριον διὰ τὴν οἰκογένειαν Καραπούλου, πῶς ἡ Κυρία Ἰαροβίσκη ἀνεκάλυψε τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἀνδρομάχης. Συνήθως προσεκάλει μόνον τὸν ἐνδοξον καὶ χαρίεντα πολεμιστὴν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν, ὑπὸ φαιδρῶν οἰωνῶν, εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἀνακτόρων. Ναὶ μὲν ὁ Κύριος Ἀδάμ, ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως καὶ φίλος ἐπιστήθιος τοῦ Μιλτιάδου, θεώρει προσωπικὸν ζήτημα τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἥρωϊκοῦ του συναδέλφου εἰς ὅλας τὰς καλὰς οἰκίας τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος Ἀδάμ δὲν γνωρίζει τὴν οἰκογένειαν τοῦ φίλου του. Πῶς λοιπὸν καὶ πῶθεν ἔλαθεν ἡ δεσποινὴς Ἀνδρομάχη Καραπούλου τὸ προσκλητήριον διὰ τὸν χορὸν τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη, χορὸν διδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ περιοδεύοντος Ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ; Οὐτε ἡ Ἰουλία, ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφή, προσεκλήθη, οὔτε ὁ μικρόσωμος Θεμιστοκλῆς, ὁ ὑπάλληλος τῆς τραπέζης. Ἐπηύξανε δὲ τὸ μυστηριώδες τῆς ὑποθέσεως καὶ ἡ βραδύτης τῆς προσκλήσεως. Τὸ προσκλητήριον ἦλθε τὴν παραμονὴν τοῦ χοροῦ. Ἡ Κυρία Καραπούλου καὶ ἡ Ἰουλία ἐγνωμοδότησαν καὶ ἐπέμεινον ὅτι πρόσκλησις τὸσον ἀπρεπὴς δὲν ἔπρεπε νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν. Δὲν εἶχον σχέσεις μὲ τὴν Κυρίαν Ἰαροβίσκη, ἡ δὲ νεώτερα δεσποινὴς Καραπούλου προσεκλήθη μόνη, χωρὶς chaperon. Δὲν ἤρμοζε νὰ ὑπάγῃ. Ἄλλ' ἡ Ἀνδρομάχη ἐπεθύμει σποδρῶς νὰ ὑπάγῃ. Πολλάκις ἐθαύμασεν ἔξωθεν τὸ μέγαρον τοῦ Ἰαροβίσκη, τὰ μάρμαρα, τὰ περιστύλια καὶ τὰ ἀγάλματά του, — μολονότι ἐξ αἰδοῦς δὲν ὕψονε τὸ βλέμμα μέχρι τῶν γυμνῶν ἐπὶ τοῦ ὀρόφου ἀνδριάντων. Τώρα δὲ παρυσιάζετο εὐκαιρία νὰ ἴδῃ καὶ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ μεγάρου λαμπρότητα. Πῶς νὰ μὴ ὠφελήθῃ τῆς εὐκαιρίας! Ὁ Μιλτιάδης ἠγάπα τὴν Ἀνδρομάχην καὶ κατεπίσθη εὐκόλως νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς! Ἐβεβαίωσε τὴν μητέρα του ὅτι αὐτὸς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἠδύνατο ἐξαίρετα νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἀδελφὴν του καὶ δὲν ἦτο χρεῖα ἄλλου chaperon, ὑπέδειξε δὲ ὅτι κατὰ πάσαν πιθανότητα ἡ δεσποινὴς

Νατσελγούθερ εἶπεν εἰς τὴν Κυρίαν Ἰαροβίσκη νὰ προσκαλέσῃ τὴν Ἀνδρομάχην, καὶ τοιούτοτρόπως ἐξηγεῖτο ἡ βραδύτης τῆς προσκλήσεως.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ὅτι θὰ ὑπάγῃ ἡ Ἀνδρομάχη. Ἡ παραξάλλη τῆς προτομασίας ἐφαιδρυνε τὴν Μαρίαν καὶ ἀντήχει ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ τραγοῦδι τῆς, ἐνῶ ἐσιδέρονε φούστας καὶ τοῦ ὑπολογαγοῦ τὸ ὑποκάμισον. Προσεκλήθη δὲ μὲ τὸ ἡμεροκάματον καὶ μία μικρὰ ράπτρια, ἡ ὁποία εἰς τὸ πρόγευμα ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν ἀπέναντι τοῦ ἀρειμανίου ὑπολογαγοῦ καὶ ἐκοκκίνιζεν ὅποτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἐγέμιζε τὸ ποτήριόν τῆς. Ὅλοι περὶ τὴν τράπεζαν ὠμίλου καὶ ἐγέλων, παρεκτὸς τῆς μικρᾶς ράπτριας καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, ὁ ὁποῖος τὸ θεώρησεν ὡς προσβολὴν ὅτι δὲν προσεκλήθη ἐπίσης. Τοῦτο δὲ τὸ ἐνδόμυχον παράπονον, προστιθέμενον εἰς τὴν πικρίαν τῆς ἀποπομπῆς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς παρέκει ὁδοῦ, συνετέλεσεν εἰς τὸ ν' ἀποφασίσῃ ἀμεταθέτως ὅτι μόνον του καταφύγιον ἦτο ὁ ἐκπατρισμός καὶ ἡ μετάβασις του εἰς Ἀγγλίαν πρὸς εὔρεσιν τύχης. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του, κατὰ τὸ σῆμα, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐξεθύμανε παίζων εἰς τὸ βιολί του ἤχους ἀσθματικούς, τῶν ὁποίων τὴν πατρότητα ἀπέδιδεν ἀδίκως εἰς τὸν Schubert.

Ἐν τῷ μεταξῷ, εἰς τὰ ἄλλα τῆς οἰκίας δωμάτια, συζητήσεις τῶν γυναικῶν καὶ φωναὶ καὶ ὑστερικοὶ ἐξορκισμοί, καὶ διαφορὰ γυναικῶν ὡς πρὸς τὸ σούρωμα ἐνὸς φαλμαπαλά, τὸ μαργέλλωμα μιᾶς δίπλας, ἡ τὴν ἐκλογὴν ἄνθους ἡ ταινίας. Ἡ Μαρία, ἐννοεῖται, ἐλάμβανε μέρος ἐνεργὸν εἰς τὰ ζωηρὰ διαβούλια, ἂν καὶ διέκοπτον συχνάκις τὴν σειρὰν τῶν ἐξ ὄψεως ἀντιλήψεων τῆς οἱ ἀκτένιστοι πλόκαμοί τῆς, τοὺς ὁποίους εἰς μάτην κατεγίνετο ν' ἀπώθῃ ἀπὸ τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς τῆς.

Ἄλλὰ καὶ αἱ ζωηρότεραι συζητήσεις ἔχουν τέλος, αἱ δὲ ὦραι ὡπωςδῆποτε παρέρχονται, ὥστε ἐνύκτωσεν ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα. Ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἦλθε διὰ τὸ γεῦμα, ἀνεκάλυψεν ὅτι τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἐχόρτασαν μὲ μόνας τὰς προτομασίας τοῦ χοροῦ. Ὁ Θεόδωρὸς μόνον αὐτὸν ὑπρέτησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνῶ αἱ γυναῖκες κατεγίνοντο εἰς τὸν στολισμὸν τῆς Ἀνδρομάχης.

Τῆς ἐπήγαινε ἀξιόλογα τὸ φόρεμά τῆς ἀπὸ ὕφασμα τοῦ ἐργαστηρίου τῶν ἀπόρων γυναικῶν λευκόν, σειρωτὸν μὲ φιόγγους κοκκίνους βαθεῖς. Τὸ ἐνδυμα δὲν ἦτο πολυτελές, ἐφαίνετο δὲ ὅτι κατασκευάσθη εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ ἀπλότης του συνηρμόζετο πρὸς τὴν νεότητά καὶ τὴν ἀφέλειάν τῆς. Ὅτι καὶ ἂν λείπη ἀπὸ μίαν νέαν Ἑλληνίδα, σπανίως τῆς λείπει χάρις καὶ κομψότης. Ὁ Μιλτιάδης, μετὰ προσεκτικὴν ἐπιθεώρησιν,

1 Ἴδε σελ. 136